

Ὁ κ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ ἀνερχόμενος μετὰ ταῦτα εἰς τὸ βῆμα λέγει: ὅτι προσέβηαι ὅτι τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν ἔχει καθήκον τὸ Ἔθνος νὰ διατηρήῃ. Ἀναγινώσκει στίχους τοῦ Σπένσερ, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ γλῶσσα λαοῦ τινος ἀποτελεῖ μέρος τῆς κληρονομίας τῆς καταλειφθείσης εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν προγόνων του. Ἡ γλῶσσα, λέγει, ἡ ἰδική μας ἡ καθαρεύουσα ἐκκληροδοτήθη καὶ εἰς ἡμᾶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ διετηρήθη. Προτείνει ἐν τέλει ὅπως ἡ περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων διάταξις προστεθῇ εἰς τὸ ἴσον ἄρθρον καὶ ψηφισθῇ μετ' αὐτοῦ ἀπόψε.

Ὁ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ διαφωνῶν δίδει ἐξηγήσεις τινάς.

Ὁ κ. ΠΩΗ ἀνερχόμενος εἰς τὸ βῆμα ὑβρίζει, ὑβρίζεται, ὑβρίζεται, δημοσκοπεῖ καὶ ἔπειτα κατεβαίνει.

Ὁ κ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ κηρύσσει μετὰ ταῦτα τὴν συζήτησιν περαιωμένην.

Ἡ Βουλὴ δι' ἀναστάσεως δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ περὶ ἀμεταφράστου τῶν ἱερῶν Γραφῶν, καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τὴν τοῦ κ. Γαλανοῦ.

Ἐγερρίζεται μετὰ ταῦτα ἡ πρότασις διὰ τῆς ὁποίας προστίθεται εἰς τὸ 1ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἐδάφιον ἔχον οὕτω:

«Ἐπίσημος γλῶσσα τοῦ Κράτους εἶνε ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν συντάσσονται: τὸ Πολίτευμα καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας τὰ κείμενα. Πᾶσα πρὸς παραφθορὰν ταύτης ἐπέμβασις ἀπαγορεύεται».

Ἐπίσης προσετέθη τελευταῖον ἐδάφιον εἰς τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Τὸ κείμενον τῶν Ἁγίων Γραφῶν τηρεῖται ἀκαλλοίωτον. Ἡ εἰς ἄλλον γλωσσικὸν τύπον ἀπόδοσις τούτου ἀνεῖ τῆς προηγουμένης ἐγκρίσεως τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπαγορεύεται ἀπολύτως».

Λέγεται ἀκολούθως ἡ συνεδρίασις τὴν 3ην πρωτὴν ὄραν.

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ

Ὁ «Μιτιλήσιος», ἡ ἔξυπνη σατυρική ἐφημερίδα τῆς Μιτιλήνης, πολὺν πῶ ἐξυπνὴ ἀπὸ τὸ «Ρωμιὸ» τῆς Ἀθήνης, δημοσιεύει σὲ διὰ φύλλου του (12 καὶ 13 τοῦ Φεβρουαρίου) τοὺς ἀκόλουθους «Χαιρετισμούς» τῆς . . . Ἠλιογέννητης Καθαρεύουσας:

**Χαιρετισμοὶ καθαριστικοὶ
μὲ τάξην ἀλφαβητικὴν.**

ΑΓΓΕΛΟΣ χαλκοπρόσωπος, τενεκεδοντυμένος, ὁ «Ταχυρόδρομος ὤρμησε μὲ Δὸν Κιχώτου μένος, ἔχων βίβλια ἀμφ' ὤμοισι. κ' ἐν πάντε ἀποθῆκαις, πὺν λὲν πῶς τοῦ τὰ χάρισαν οἱ Παρνασοὶ κ' αἱ

[Ἠνώκες

νὰ τὰ ξεκάνῃ ἐπιθυμῶν στοὺς χήνας χίλια χίλια, νὰ φᾶνε κ' οἱ συντάκται του, νὰ φάῃ κ' ἡ φαμίλια. Διὸ ἐστὼς καὶ ἐστηκὼς ὡς τίγρις ἐνεδρεύουσα, τέτοια περίπου ἐφαλλε ὕμνων τὴν καθαρεύουσα:

Χαῖρε γλυκίων μέλιτος, χαῖρε γλωσσῶν ἡ πρώτη, χαῖρε πὺν ξεπαλάθιανες τὸν μπάριμπα Μιστριώτη, χαῖρε πὺν παίρνεις γιατρικὰ γιὰ νὰ σταθεῖς στὰ πό-

[δια,

χαῖρε πὺν συγκαταριθμεῖς στοὺς ὀπαδοὺς σου βῆδρια. Χαῖρε πὺν μέσον σου σοφοὶ οἱ ἄσοφοι φαντῶζον, χαῖρε πὺν σ' ἀγαποῦν γι' αὐτὸ καὶ σὲ καλοκωπιτᾶζον: Χαῖρε τῆς στενοκεφαλίας ὁ κήρινος Μεσσίας, χαῖρε ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ ψευδοσοφίας. Χαῖρε δασκάλων φρόμισμα, χαῖρε λαοῦ φενάκη, χαῖρε πὺν κάνεις κόθορνο κι αὐτὸν τὸ Χατζηδάκη.

ΒΛΕΠΩΝ ὁ μέγας ποιητὴς Βι Σι Χατζῆ Βασίλειος ὁ ἐξ Ἰέρας ἡλίου

τὰς τάσεις τὰς μυλλιαρικὰς τὴς τόσον ἀκαλοῖστους, ἐφαλεν ἀλληλοῦσα, τιμῶν τοὺς ἀμυλλιαῖστους.

ΓΝΩΣΙΝ λαθῶν ὁ Βουτηρεῖς, τοῦ πικρὸν Κενολόγιος, ὁ ἐκπροσπῆς κ' εὐρύτατος σεμνοτυφίας μπόγος, ὡς κινδυνεύων ναυαγὸς μετὰ φωνῆς θρηγνύουσης εἶπε πρὸς δόξαν ἑαυτοῦ καὶ τῆς καθαρευούσης.

Χαῖρε φρικῶδες φάντασμα, βγαλμένο ἀπὸ τοὺς τάφους χαῖρε πὺν σου τρυπήσανε σκουλήκια τοὺς κροτάφους. Χαῖρε νεκρῶν ἐμοίωμα, θεόδοστη λαμπάδα, χαῖρε πὺν δὲ μᾶς ἀφῆσες στὰ κόκκαλα ἱκμάδα. Χαῖρε πὺν φεύγεις τὴ ζωὴ καὶ τὴν καλεῖς χυδαία, χαῖρε πὺν δὲ σὲ δέχεται μήτ' ἡ ζωὴ παρῆα. Χαῖρε πὺν ἔπου πάτησες ἀφῆκες γιὰ σημάδια κακῆ θανάτου μυρωδιὰ κι ἀφώτιστα σκοτάδια. Χαῖρε σαπίλις στούγγισμα, παιδι τῆς ἀμαρτίας, χαῖρε πικρὸ κι ἀνώφελε κωπέ τιμφορηχίας.

ΔΥΝΑΜΙΣ ἐπεσκίασε κατόπιν τὴν «Πατριίδα» πὺν εἶν' ἡ μόνη ἐγγράμμματος στὴν Πόλιν ἐφημερίδα. **ΕΧΩΝ** δ' ὁ Πάνος ἔτσιμα στὴν τρέπη τὰ πατλάνια, οὐκ ἔχων δέ, ὡς λέγουσι, καὶ πέντε παραδάκια, λόγους ἀράδιασε κενούς μετὰ σπουδῆς μεγάλης, ὕμνων τὴν καθαρεύουσα ὡς σαρδεῖλῶν μπακάλης.

Χαῖρε ἀρχαῖον λέξιων καὶ τραγικισμῶν πιλάρι, χαῖρε πὺν εἰς Ἑλληνικὴ ὅσο εἶμ' ἐγὼ χρυσάρι. Χαῖρε Κινέζων ὄνειρον καὶ Κανινδάλων πάθε χαῖρε τῆς πάλαι γλώσσῃς μας οὐκ ἀψυδῆς καὶ νόθε. Χαῖρε πὺν δὲ σὲ μίλησε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ σφαῖρα Τὸ γιὸ τῆς νανουρίζοντας καμμά ποτὲ μητέρα. Χαῖρε σημεῖων σ' ἡμπλεγμα ἱερογλυφικῶν, χαῖρε ἐν μέσφ τῶν γλωσσῶν τέρας μοναδικόν. Χαῖρε πὺν μὲς κατήντησες πρὸς τὴν ἀλήθειαν ξένους, χαῖρε βλακῶδες κ' εἰδεχθὲς παροῖσιον τοῦ Γένους.

ΖΑΛΗ σχεθεῖσα νευρικῆ «Ἀριθέια» ἡ πάνυ, ἀφῆκε τὴν ψαλλίδα τῆς λιγάνι ν' ἀνασάνῃ. **ΗΚΟΓΥΣΘΗ** δὲ καλέουσα ὡς ἐν γριπῶδει βῆθει καὶ εἰς ὕδρεολόγιον ἡ γλῶσσα τῆς ἐλῆθη.

Χαῖρε τὸ στρεβλωτήριον τῶν παιδικῶν πνευμάτων, χαῖρε πὺν κάθε μαθητῆς σ' ἀναπολεῖ φρυάττων. Χαῖρε πὺν τὰ Ρωμιόπουλα σειρὰ τ' ἀποβλακῶνεις, χαῖρε πὺν σὲ σπουδάζουσε ἐν στεναγμοῖς καὶ πόνους. Χαῖρε πὺν τὰ χρονάκια τους τὰ χάνουν ἕνα ἕνα,

καὶ δὲν μποροῦν νὰ μάθουνε πῶς πιάνουνε τὴν πέννα.
Χαίρε τραυλίσματα τρελλῶν στὰς γλώσσας μας δω-

[ροῦσα,

χαίρε θεμάτων γλωσσικῶν τὰ φύλλα μας πληροῦσα.
Χαίρε παιδιῶν βρονκόλακα, χαίρε πατέρων δαίμονα,
χαίρε ποῦ ποῦ τιμωρίζουνε γουλιὰ καὶ σπιτιοδέμονα.

ΘΕΟΔΡΟΜΟΥΝΤΑ τέρατα ἔρων ἔ « Ἀρμονίων »
κ' ὑπὲρ πνευμάτων γλωσσικῶν πυρέσσων καὶ μεθῶν,
ΓΑΩΝ δὲ καὶ δεισάμενος τῶν ἐναντίων τὴν ὄρμη
ἔταν νικήσουν μιὰ φερά νὰ μὴ τοῦ πάρουν τὸ ψωμί,
ἔτνισε στὴ λῦρα του σαχλαμαρίες μπόλικες,
ὕμνων τὴν καθαρεύουσα μὲ δοξαριῆς μαργιόλικες.

Χαίρε τῶν στέρων καὶ κανῶν τὸ τιμαλφές τὸ κτήμα,
χαίρ' αἰσθημάτων κ' ἰδεῶν τὸ βραθρῶδες μνήμα.
Χαίρε φονιά τῆς ὁμορφιάς καὶ τῆς ἀλήθειας σφάχτη,
χαίρε τοῦ ἡλίου μπόδισμα, χαίρε τοῦ σκότους κράχτη.
Χαίρε πρὸς πᾶσαν ποιήσιν μορφαῖον μορμολύκειον,
χαίρε κακὸν συνώνυμον μὲ τοῦ Χατζῆ τὸ λύκειον.
Χαίρε ποῦ ἔθανάτωσε τοὺς ἔραστὰς σου ὄλους
καὶ τ' ἔνομά των ἔστειλες πεσκέσι στοὺς διακόλους.
Χαίρε ἢ διαίψυσσα ἐν ἀνεπιγνωσίᾳ
κι αὐτὸν τὸ Βερναρδάκη μας ἀπ' τὴν Ἀθυνασίᾳ.

ΚΗΡΥΚΕΣ θεοπάλαθοι ὡς ὁ Πανῦς καὶ ἄλλοι,
ὧν τινων κόμη βλακικὴ στολλίζει τὸ κεφάλι
τὸ ἄλλως κλούδισ κι ἀδειανὸ κι ἀερογεμισμένο
ΔΑΜΦΑΝΤΕΣ ἀνεκραύγαζον ἐν ἄσματι κ' ἐν αἴψῃ:

Χαίρε κενὸν θησαύρισμα ρημάτων κενολόγων,
χαίρε πιθήκων ἔρεσμα καὶ σέμνωμα ἀλόγων.
Χαίρε ἀνόρθωσις βλακῶν, χαίρε νεφέλη μαύρη,
χαίρε ποῦ φῶς στὰ μάτια σου κανεὶς ποτὲ δὲ θαῦρη.
Χαίρε ἀναθυμιάσις σκυλοηχοσρώτων τάφων,
χαίρε παλάτιον ὁσμῶν κ' ἀηδιῶν ἀγράφων.
Χαίρε τὸ συμπροσκύνημα εἰδώλων καὶ προλήψεων
χαίρε τὸ περικάλυμμα πνευματικῶν ἐλλείψεων.
Χαίρε ποῦ καὶ ὁ Ἀηλαδῆς, ὁ νοῦν ἔχων Θεοσίτου,
σοῦ μέσον ἀναστήθηκε καὶ βγάξει τὸ ψωμί του.

ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Μιστριῖνος

τοῦ παρόντος αἰῶνος

ἐνδόξου ἀπαταιῖνος

πλήξει τοὺς ἐναντίους βαθυόνας

μὲ σθένος ἔκραξε πολὺ :

— "Ὅστις τὸ Ἔθνος του φιλεῖ

δεῦτε ὑπίσω μου ἔλθειν μὲ ζῶλα καὶ σανίδες,

νὰ σπᾶσουμε τῶν μαλλιαρῶν τίς πρόστυχες παγίδες.

Κ' ἐμπρὸς ἐκεῖνος τράβηξε κ' οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν

πίσω του, κ' ἄγνωστον γιατί τὰς μίτας των βᾶ

[στοῦσαν.

ΜΕΑΝ τῆς γλώττης ἔδειξε σανιδόφρον φάσιν
καὶ πρὸς πλῆμπαίδος μωροῦ κρονοληρίας τάσιν
καὶ πομπωδῶς τὴν ριῖνά του δεικνύων, συνεζήτει,
καὶ τὴν τρισεμακάριζε ποῦ δὲν τὴ λέγαν μύτη,
τῶν δ' ἔθνοκτόνων τὰς πλοκάς μιστριωδῶς ἐνόησε
καὶ πρὸς τὴν καθαρεύουσαν ὑψούμενος ἐδόησε.

Χαίρε ποῦ ἄνθος ζωντανὸ δὲ σὲ κοσμεῖ κανένα,

χαίρε ποῦ ροῦχα σ' ἐντυσαν ἀπ' τοὺς νεκροὺς κλεμένα.
Χαίρε τὸ σκιόχτρο τ' ἄζωον ποῦ τύλιξαν μὲ χράμια,
καὶ τῶδεσαν, γιὰ νὰ σταθῆ, μὲ τὰ ξερά καλάμια.
Χαίρε κατοικητήριον ὑδάτων λιμναζόντων,
χαίρε τὸ ἐνδιαίτημα ἰστών εὐρωπιῶντων.
Χαίρε ποῦ στέμμα σ' ἔβαλαν στὸ Ἔθνος τὸ ἀπόνηρον
χαίρε τὸ Δουκωτικὸν ἐμοῦ καὶ ἄλλων ὄνειρον.

ΞΕΝΟΝ ἀνατριχίασμα ἡσθάνθη ἐνδομύχιος
ὁ Μιχαήλιος κλεινὸς καὶ μέγας τυμωρούχος
ΟΛΟΣ δ' ἐφλέχθη τῇ φλογὶ Μιστριωτείου ἔρωτος,
διδάσκων δὲ ἐτραύλιζε ὡς νεοσοὺς ἀπτέρωτος,
συνάζων δὲ τοὺς μαθητὰς, τοῦτέστιν ἓνα μόνον,
τὴν γλώσσάν του ἐκάρφωνε ἐπὶ τῆς τῶν προγόνων.

ΠΑΣΑ ἢ φύσις ἐπ' αὐτοῖς πυρέσσουσα ἐσκήρα
κ' ἓνας γατοὺς τὴν ἔτριβε μ' ἰώδια καὶ σπέρτα.
ΡΗΤΟΡΕΣ δὲ πολύφθογγοι πλὴν τοῦ Καϊταλοπιᾶ
ὁ Πιρπιρῆς καὶ ὁ Πανᾶς ἐτρώγανε λαπᾶ.
Αὐτὸς δὲ ὁ Καϊταλοπιᾶς, ἤγουν ὁ Ἀηλαδῆς,
ΣΩΣΑΙ τὸν κόσμον βουληθείς,
ὡς **ΤΟΙΧΟΣ** ἐτοιμόρροπος ὕδρεις ἀσχερὰς ἐσάλιξε
καὶ τὰ χαρτιὰ ἐρρύπανε καὶ τὸν κοσμάκη ζάλιξε.

Χαίρε, ὦ καθαρεύουσα, ἐμοῖο φίλον ἦτορ,
ποῦ μ' ἔκαμες ν' ἀναδειχθῶ στὰ γερατειά μου ρήτωρ,
ἢ — καθὼς λὲν οἱ μαλλιαροὶ, τὰ ἔθνικὰ σιχάματα —
« τῶρα δὲ στὰ γεράματα νὰ μάθω ὁ γέρος γράμματα.
Χαίρε ποῦ μὲ ἤξιωσε μοποιᾶς καὶ πασαλείμματος
κ' ἐσχάτως μὲ κατέστησες γελοῖον ἀπὸ βήματος,
κ' ἐπὶ σεῖράν δεκαεπτὰ ἐτῶν ἐνδοξοτάτων,
στὸν Βερναρδάκη νὰ κρατῶ ἀντιγραφὰς δρχμάτων.
Χαίρε ποῦ σὴν περιφρημον διάλεξιν ἐκείνην
ξουριάσας ἐπελάγωσα εἰς σύγχυσιν καὶ εἰνην,
καὶ μετὰ τόσο σάλιασμα καὶ ξέρασμα καὶ λῆγια,
δὲν ἤξερα τί ἔλεγα κ' ἤμουν γιὰ μοιρολόγια.
Χαίρε ποῦ ἤμουν πειρητὴς τὸ πάλαι ἐμπνευσμένος,
ἐσχάτως πλὴν κατήνησα μπακάλης ξεπεσομένος,
κι ἀγοραστὴ δὲ θαῦρισμα γιὰ τοὺς μπαταλαμάδες μου
καὶ θάσθουναν ἐξάπαντος αἱ φωτεινὰ λαμπάδες μου,
ἂν δὲ μὲ ὑπεστήριζε ἡ φίλη « Ἀρμονία »
νὰ δέσουμε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου μὲ πανία.
Χαίρε ποῦ ἦρθ' ἡ ὠρα μου τὴν λεοντήν, νὰ ρίξω
καὶ τὸν ὑπὸ τὴν λεοντὴν κρυπτόμενον νὰ δείξω.
Χαίρε ποῦ μπρὸς στὰ κάλλη μου ὁ φρόνος σιωπᾶ
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ δηλαδὴ καὶ δηλαδὴ καὶ τὰ λοιπὰ.

ΥΜΝΟΣ ἠττάται, ἢρὲ παιδιὰ, συνεκταθῆναι σπεύδων
κι ὁ Λάσκαρης ἐγείρεται ὁ ἄχοι νῶν καθεῦδων
κι ὁ Πονηρίδης ἄλλεται, ἢ **ΦΩΤΟΔΟΧΟΣ** λάμπα
ΧΑΡΙΝ διδοὺς ἀπόνηρον καὶ φῶτα σπειρῶν τζάμπα.
ΨΑΛΛΟΝΤΕΣ δὲ κίόρχοι μὲνοι συλλήθδην καὶ ἀθρόα
ἕδρεις κλεινὰς ἐξέχεον ἐν Δύσει τε κ' Ἐῶα.

Ω ΜΗΤΡΥΙΑ πανύμνητος, τὴν σύγχυσιν ἢ βρέψασα
καὶ τὴν ὄρθην τῶν τέκνων σου τὴν κρίσιν διαστρέψασα
δέξου ἡμᾶς εὐπρόσδεκτος τὸ κλέος σου διψῶντας
καὶ μ' ἀλληλοῦϊα πολλὰ τὸν ἕμνον τελευτῶντας.